

การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้ จากผู้บอกภาษาเพศชายและเพศหญิงในอำเภอระโนด จังหวัดสงขลา¹

ณัฐพร ไทยपाल²
อรรณสิทธิ์ บุญสวัสดิ์³

Received 8 December 2024

Revised 24 February 2025

Published 4 March 2025

บทคัดย่อ

บทความนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้ในคำพยางค์เดี่ยวตามแนวคิดกล่องทดสอบวรรณยุกต์ของเก็ดเนย์ (Gedney's tone box) ร่วมกับการศึกษาทางกลศาสตร์ โดยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาเพศชาย 7 คนและเพศหญิง 7 คน ในช่วงอายุ 30 – 45 ปีที่เกิดและเติบโตในอำเภอระโนด จังหวัดสงขลา วิเคราะห์โดยใช้โปรแกรม praat เพื่อแสดงค่าความถี่มูลฐาน จากนั้นปรับเป็นค่าเฮิรตซ์และแบ่งช่วงพิสัยเป็น 5 ระดับเพื่อแสดงสัทลักษณะและพิสัยของเสียงวรรณยุกต์ ผลการศึกษาพบว่าสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์โท [443] เปลี่ยนระดับเสียงใกล้เคียงกับภาษาไทยมาตรฐาน [553] ผู้บอกภาษาเพศหญิงมีแนวโน้มในการออกเสียงวรรณยุกต์ตรีและวรรณยุกต์จัตวาใกล้เคียงกับภาษาไทยมาตรฐานมากกว่า เนื่องจากผู้บอกภาษาเพศหญิงมักใช้ภาษาไทยมาตรฐานในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ส่งผลให้สามารถลดอิทธิพลของภาษาแม่ลงได้ ในขณะที่ผู้บอกภาษาเพศชายค่อนข้างออกเสียงตามสัทลักษณะของภาษาแม่ นอกจากนี้ ค่าพิสัยของเสียงวรรณยุกต์ที่ได้อยู่ระหว่าง $1/3$ - $3/3$ ช่วงระดับเสียง ซึ่งมีช่วงแคบกว่าภาษาไทยมาตรฐานและสอดคล้องกับค่าพิสัยของภาษาไทยถิ่นใต้ที่ใช้พูดในอำเภอระโนด จังหวัดสงขลา

คำสำคัญ: สัทลักษณะเสียงวรรณยุกต์ กลศาสตร์ ภาษาไทยมาตรฐาน สำเนียงถิ่นใต้

¹ ผู้เขียนขอขอบคุณหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ในการสื่อสารดิจิทัล ในการมอบ “ทุนสนับสนุนการทำปริญญาณพนธ์” ให้ผู้เขียนได้ใช้ในการทำวิจัยจนสำเร็จการศึกษา

² นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อีเมล: natthapon.thaipal@g.swu.ac.th

³ หัวหน้าศูนย์การศึกษานานาชาติ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อีเมล: attasith@g.swu.ac.th

A Comparison of Standard Thai Tones with a Southern Accent from Male and Female Informants in Ranot District, Songkhla Province⁴

Natthaporn Thaipal⁵

. Attasith Boonsawasd⁶

Abstract

This article aims to analyze and compare the tonal features of Standard Thai and Standard Thai with a Southern accent in monosyllabic utterances, using Gedney's tone box methodology in combination with acoustic phonetics. Data were collected from 7 male and 7 female informants, aged between 30 and 45, who were born and raised in Ranot District, Songkhla Province. The analysis was conducted using the Praat program to determine the fundamental frequency, which was converted into semitones and divided into five range levels to illustrate the tonal features and pitch range. The study found that the tonal features of the falling tone [443] exhibited pitch levels that closely resembled those of Standard Thai [553]. Female informants tended to pronounce tones in a manner more aligned with Standard Thai pronunciation, particularly for the high and rising tones. This tendency may be attributed to the fact that female informants generally use Standard Thai in daily communication, thereby minimizing the influence of their native dialect. In contrast, male informants tend to produce tones according to the phonetic characteristics of their native dialect. The pitch range, between $1/3$ and $3^{2/3}$ pitch levels, was narrower than that of Standard Thai and corresponded to the pitch range of the Southern Thai dialect spoken in Ranot District, Songkhla Province.

Keywords: tonal features, acoustic phonetics, standard Thai, southern accent

⁴ The author would like to express gratitude to the Master of Arts program in Linguistics for Digital Communication for providing the "Thesis Grant," which enabled the author to conduct research and successfully complete my studies.

⁵ A student of the Master of Arts Program in Linguistics, Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University, E-mail: natthapon.thaipal@g.swu.ac.th

⁶ Director of the Center for International Studies, Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University, E-mail: attasith@g.swu.ac.th

บทนำ

ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ (tonal language) เป็นภาษาประจำชาติที่คนในชาติไทยใช้ในการติดต่อทางราชการ หรือที่เรียกว่า “ภาษาไทยมาตรฐาน” โดยเฉพาะคนไทยที่อาศัยอยู่ในแต่ละภูมิภาคในประเทศไทยซึ่งจะมี “ภาษาถิ่น...” ใช้เป็นภาษาแม่ มีคุณสมบัติหรือเอกลักษณ์ที่แตกต่างกันและผู้ที่ได้ยินก็สามารถบอกได้ว่าเป็นภาษาไทยถิ่นใด (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2545) เช่น ภาษาไทยถิ่นใต้มีเอกลักษณ์ทั้งคำศัพท์ จังหวะการพูดที่ค่อนข้างเร็ว รวมถึงเสียงวรรณยุกต์ที่โดดเด่นและมีมากกว่าภาษาไทยมาตรฐาน เช่น ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลา มีเสียงวรรณยุกต์ 7 หน่วยเสียง ได้แก่ วรรณยุกต์ที่ 1 [45] วรรณยุกต์ที่ 2 [23] วรรณยุกต์ที่ 3 [32] วรรณยุกต์ที่ 4 [22] วรรณยุกต์ที่ 5 [43] วรรณยุกต์ที่ 6 [33] และวรรณยุกต์ที่ 7 [21] (วิจิตรน ภาณุพงศ์, 2533) ทั้งเสียงวรรณยุกต์ที่ใกล้เคียงและแตกต่างไปจากภาษาไทยมาตรฐาน ซึ่งผู้บอกภาษาไทยถิ่นใต้ส่วนใหญ่สามารถพูดได้ทั้งภาษาไทยถิ่นใต้และภาษาไทยมาตรฐาน โดยที่บางกลุ่มคนจะใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เป็นภาษาแม่ในการสื่อสารกันภายในถิ่น

เมื่อคนไทยที่ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เป็นภาษาแม่จำเป็นต้องพูดภาษาไทยมาตรฐานในการติดต่อสื่อสาร ด้วยระบบเสียงวรรณยุกต์ที่แตกต่างกันก็อาจส่งผลให้การออกเสียงวรรณยุกต์เพี้ยนหรือแปรไปได้ ดังเช่นที่ ธีระพันธ์ ล. ทองคำ (2554) กล่าวว่า เมื่อคนต่างเชื้อชาติที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในประเทศไทยพูดภาษาไทยมาตรฐานก็อาจมีระดับเสียงสูงต่ำและลักษณะการขึ้นตกของเสียงวรรณยุกต์แตกต่างไปจากคนไทยที่พูดภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาแม่ คือมีการออกเสียงเพี้ยนไปจนเกิดเป็นภาษาไทยสำเนียงต่าง ๆ หรือมีเสียงวรรณยุกต์แปรไปเนื่องจากได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ ดังเช่นผลการศึกษาลักษณะทางกลศาสตร์ของพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ในภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้ของคนที่อาศัยในจังหวัดพัทลุงเปรียบเทียบกับภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพัทลุง (ตามใจ อวิรุทธิโยธิน, 2553) พบว่าเสียงพยัญชนะกักและเสียงวรรณยุกต์แตกต่างจากเสียงภาษาไทยมาตรฐานอย่างมีนัยสำคัญและถูกแทรกแซงด้วยเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพัทลุงที่มีมากถึง 7 หน่วยเสียงและมีพิสัยแคบ คือเปลี่ยนค่าเฮมิโตนแค่ $1/2 - 2$ ช่วงระดับเสียงซึ่งแคบกว่าภาษาไทยมาตรฐานที่เปลี่ยน $1 - 3\frac{1}{2}$ ช่วงระดับเสียง ทำให้ออกเสียงวรรณยุกต์สามัญ และตรี ที่มีพิสัยแคบได้ใกล้เคียงกับภาษาไทยมาตรฐาน

นอกจากการศึกษาในจังหวัดพัทลุงแล้ว ผู้ที่อาศัยในจังหวัดต่าง ๆ ทางถิ่นใต้หลายจังหวัดก็มีสำเนียงพูดที่แปรไปจนคนทั่วไปสามารถฟังแล้วรับรู้ได้เช่นกันว่าแตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐาน ทั้งยังมีงานวิจัยในช่วงหลายปีที่ผ่านมาเกี่ยวกับภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงจังหวัดต่าง ๆ ทางถิ่นใต้ด้วย เช่น การศึกษาเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานโดยผู้บอกภาษาที่อาศัยในตำบลสุโงโก-ลก จังหวัดนราธิวาส (เฉลิมชัย ส่งศรี, 2544) การศึกษาสัทลักษณะในภาษาไทยโดยผู้บอกภาษาที่อาศัยในจังหวัดภูเก็ต (Kamalanavin, 2005) การศึกษาเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยโดยผู้พูดภาษามลายูในจังหวัดปัตตานี (ณัฐพงษ์ วงษ์อำไพ, 2552) ส่วนในจังหวัดสงขลาพบการศึกษาวรรณยุกต์ในภาษาไทยโดยผู้บอกภาษาใน

อำเภอสะเดา (กมลทิพย์ ห่อเพชร, 2544) ดังนั้นผู้บอกภาษาที่อาศัยในพื้นที่อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา อาจออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานแปรไปได้เช่นกันด้วยอิทธิพลทางภาษาแม่

จากการเทียบภาษาไทยในถิ่นต่าง ๆ ของ Brown (1985) ที่แสดงในงาน From Ancient to Modern Dialects ในส่วนความสัมพันธ์ของภาษาถิ่นได้พบว่าภาษาสงขลาถูกแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ สงขลา และระโนด (สงขลา) แสดงให้เห็นว่าภาษาระโนดมีจุดที่โดดเด่นและต่างจากภาษาที่ใช้ในพื้นที่อื่น ๆ ในจังหวัดสงขลา โดยมีเสียงวรรณยุกต์ 7 หน่วยเสียง ได้แก่ วรรณยุกต์ที่ 1 [45] วรรณยุกต์ที่ 2 [34] วรรณยุกต์ที่ 3 [332] วรรณยุกต์ที่ 4 [22] วรรณยุกต์ที่ 5 [44] วรรณยุกต์ที่ 6 [33] และวรรณยุกต์ที่ 7 [21] (รัชฎาภรณ์ ผละระฤทธิ, 2558) แต่มีบางเสียงวรรณยุกต์ที่แตกต่างไปจากวรรณยุกต์ในภาษาสงขลา

นอกจากนี้ ปัจจัยทางด้านสังคมของผู้บอกภาษาที่ต่างกัน เช่น ช่วงอายุ เพศ ก็มีอิทธิพลที่ทำให้ผู้บอกภาษาออกเสียงแตกต่างกันได้ โดยที่ผู้บอกภาษาเพศหญิงมักให้ความสำคัญในการใช้ภาษาที่มีความเป็นมาตรฐาน หรือเคร่งครัดในการใช้ภาษาที่มีศักดิ์ศรีมากกว่าเพศชาย (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2545) ดังเช่นผลการศึกษาคำออกเสียงแปรของเสียง (h) ในภาษาถิ่นจังหวัดสงขลา (ปาลีรัฐ ททรัพย์ปรุ่ง, 2537) ที่ว่าเพศหญิงใช้รูปแปรที่มีศักดิ์ศรีมากกว่าเพศชาย หรือการศึกษาคำออกเสียงแปร (r) ในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (Chunsuvimol, 1993) ก็พบว่าเพศหญิงออกเสียงแบบที่คนส่วนใหญ่ยอมรับว่าเป็นมาตรฐานเช่นกัน รวมถึงผลการศึกษาเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐาน ที่พูดโดยคนไทย และคนอินเดียทั้งเพศชายและหญิง (กันตินันท์ เพ็ญสุพรรณ, 2557) ด้วย ที่แม้ว่าเพศชายจะได้พบปะเจรจากับคนไทยมากกว่า แต่ผลพบว่าเพศหญิงออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยได้คล้ายกับคนไทยมากกว่า ในทางกลับกันก็พบผลการศึกษาที่แสดงว่าเพศชายออกเสียงได้ดีกว่าเพศหญิงด้วยเช่นกัน ดังเช่นผลการศึกษาการออกเสียงแปรของพยัญชนะควบกล้ำ (kw) และ (khw) ในภาษาไทยถิ่นตำบลบ้านแพรก อำเภอบ้านแพรก จังหวัดพระนครศรีอยุธยา (พิมพ์ระวี เรืองวัฒน์, 2551) พบว่าเพศหญิงไม่ได้ออกเสียงที่มีความเป็นมาตรฐานมากกว่าเพศชาย รวมถึงผลการศึกษาเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวไทย แต่จิ๋ว และชิกซ์ (วิลัยลักษณ์ จูราหะวงส์, 2543) ที่พบว่าชาวชิกซ์เพศหญิงออกเสียงวรรณยุกต์เพี้ยนมากกว่าเพศชายด้วยเช่นกัน เนื่องจากเป็นเพศหญิงมักแม่บ้านและเข้าสังคมเฉพาะแวดวงของคนชิกซ์

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจว่าหากผู้บอกภาษาที่อาศัยในอำเภอระโนด จังหวัดสงขลา ทั้งเพศชายและเพศหญิงออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานแล้วจะมีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์อย่างไร และผู้บอกภาษาเพศใดออกเสียงวรรณยุกต์ใกล้เคียงกับภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ากัน ทั้งนี้ผลการวิจัยอาจสร้างองค์ความรู้เรื่องเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลาเพื่อให้เข้าใจผู้บอกภาษาถิ่นได้มากยิ่งขึ้น สามารถนำไปปรับใช้กับการสอนการอ่านออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานของนักเรียนที่พูดภาษาไทยถิ่นใต้เป็นภาษาแม่ รวมทั้งเป็นแนวทางในการศึกษาคำออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานของผู้บอกภาษาที่ใช้ภาษาไทยถิ่นภาคอื่น ๆ โดยใช้วิธีการศึกษาทางกลศาสตร์

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วิเคราะห์และเปรียบเทียบสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลาของผู้บอกภาษาเพศชายและเพศหญิงกับภาษาไทยมาตรฐาน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การคัดเลือกผู้บอกภาษา

ผู้วิจัยคัดเลือกผู้บอกภาษาที่ออกเสียงไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลา 14 คน ในช่วงอายุ 30 - 45 ปี จาก 7 หมู่บ้านในตำบลระโนด แต่ละหมู่บ้านประกอบด้วยผู้บอกภาษาเพศชาย 1 คน และเพศหญิง 1 คน ใช้ภาษาไทยถิ่นระโนดเป็นภาษาแม่ เกิดและเติบโตในตำบลระโนด อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา ซึ่งเป็นพื้นที่การใช้ภาษาที่ถูกแยกออกจากภาษาสงขลาตามผังแสดงความสัมพันธ์ภาษาถิ่นใต้ของ Brown (1985) และไม่เคยย้ายไปอาศัยที่ต่างจังหวัดหรือต่างประเทศนานเกิน 3 เดือน รวมจำนวนผู้บอกภาษาทั้งหมด 14 คน เป็นผู้บอกภาษาเพศชาย 7 คน และผู้บอกภาษาเพศหญิง 7 คน

2. การสร้างรายการคำทดสอบ

ผู้วิจัยสร้างรายการคำทดสอบตามแนวคิดของ Gedney (1978) ร่วมกับการกำหนดรายการคำชุดเทียบเสียงแบบ 15 คำ (คือชุดคำที่มีการรวมเสียงพยัญชนะต้นช่องที่ 2 และ 3 แล้วเนื่องจากไม่พบการแยกเสียงใน 2 ช่องนี้ทั้งในระบบเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานและวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นใต้อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา) จนเกิดเป็นกล่องทดสอบวรรณยุกต์ที่มีรายการคำสำหรับใช้ทดสอบค่าความถี่มูลฐานทั้งหมด 25 คำต่อผู้บอกภาษา 1 คน โดยมีเงื่อนไขการสร้างคำเพิ่มเติมเพื่อลดความแปรปรวนในขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลทางกลศาสตร์ได้แก่ **พยัญชนะต้น** เป็นเสียงกัก ไม่ก้อง **สระ** เป็นสระกลาง ต่ำ เสียงสั้น /a/ และ สระกลาง ต่ำ เสียงยาว /a:/ และ **วรรณยุกต์** หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐาน (ธีระพันธ์ ล.ทองคำ, 2554) จำนวน 5 หน่วยเสียง ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์สามัญ [42] เสียงวรรณยุกต์เอก [31] เสียงวรรณยุกต์โท [551] เสียงวรรณยุกต์ตรี [45] และ เสียงวรรณยุกต์จัตวา [315] โดยสร้างรายการคำ 3 โครงสร้างพยางค์ ได้แก่ คำพยางค์เป็น (CV:) คำพยางค์ตายสระเสียงยาว (CV:S) และคำพยางค์ตายสระเสียงสั้น (CVS) แสดงดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 รายการคำชุดเทียบเสียงสำหรับทดสอบค่าความถี่มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์

	A	B	C	DL	DS
1	ขา /khǎ:/	ข่า /khà:/	ข้า /khâ:/	ขาด /khà:t/	ขัด /khát/
	ถาง /thǎ:ŋ/	ถ่าน /thà:n/	ถ้า /thâ:/	ถาด /thà:t/	ถัด /thát/
2	ป่า /pa:/	ป้า /pà:/	ป้า /pâ:/	ปาด /pà:t/	ปัด /pát/
3	คา /kha:/	ค่า /khâ:/	ค้ำ /khá:/	คาด /khà:t/	คัด /khát/
	ทา /tha:/	ท่า /thâ:/	ท้ำ /thá:/	ทาบ /thâ:p/	ทับ /tháp/

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยบันทึกเสียงโดยให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำจากบัตรคำในกรอบประโยค /พูดคำว่า...อีกที/ เมื่อครบรายการคำทั้งหมดนับเป็น 1 รอบ ดำเนินการบันทึกเสียงต่อดังด้วยขั้นตอนอย่างเดียวกันนี้จนครบ 3 ครั้ง บันทึกข้อมูลเสียงและตัดต่อเสียงเฉพาะช่วงคำที่ต้องการลงในคอมพิวเตอร์ รวมจำนวนคำทดสอบทั้งสิ้น 1,050 คำ

4. การวิเคราะห์ข้อมูลทางกลศาสตร์

4.1 ผู้วิจัยวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐานและค่าระยะเวลาของเสียงวรรณยุกต์ผ่านโปรแกรม Praat (ver. 6.2.01) ปรับค่าความถี่มูลฐานด้วยวิธีการ Normalization of duration คือการทำให้ค่าความถี่มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมดมีค่าระยะเวลาเป็น 100% และแบ่งการวัดตั้งแต่ที่ 0% ถึงที่ 100% รวมทั้งหมด 11 จุด

4.2 คำนวณหาค่าเซมิโทน (semitone) เพื่อลดการแปรของค่าความถี่มูลฐานที่เกิดจากความแตกต่างทางกายภาพของผู้บอกภาษาเพศชายและหญิง (ศุจินัฐ จิตวิริยนนท์, 2555) โดยมีสูตรการแปลงเป็นค่าเซมิโทน คือ $12 \times \log_2(\text{ค่าเฮิร์ตซ์ที่ต้องการแปลงค่า} / \text{ค่าอ้างอิง})$

4.3 ค่าเซมิโทนของเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมดไปสร้างกราฟเส้นแสดงสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์ โดยแบ่งช่วงพิสัยของค่าเซมิโทนเฉลี่ยเป็น 5 ช่วง โดยให้ช่วงที่ 1 เป็นช่องบอกระดับเสียงต่ำสุด และช่วงที่ 5 เป็นช่องบอกระดับเสียงสูงสุด

4.4 คำนวณหาค่าพิสัยของช่วงค่าเซมิโทนที่ถูกแบ่ง 5 ช่วง และนำมาหารด้วยค่าเฉลี่ย 1 ช่องของเซมิโทน (ในงาานนี้มีค่าเท่ากับ 1.88) เพื่อหาช่วงระดับเสียงที่เปลี่ยนแปลงไปและหาสัญลักษณ์ของทุกเสียงวรรณยุกต์

ผลการวิจัย

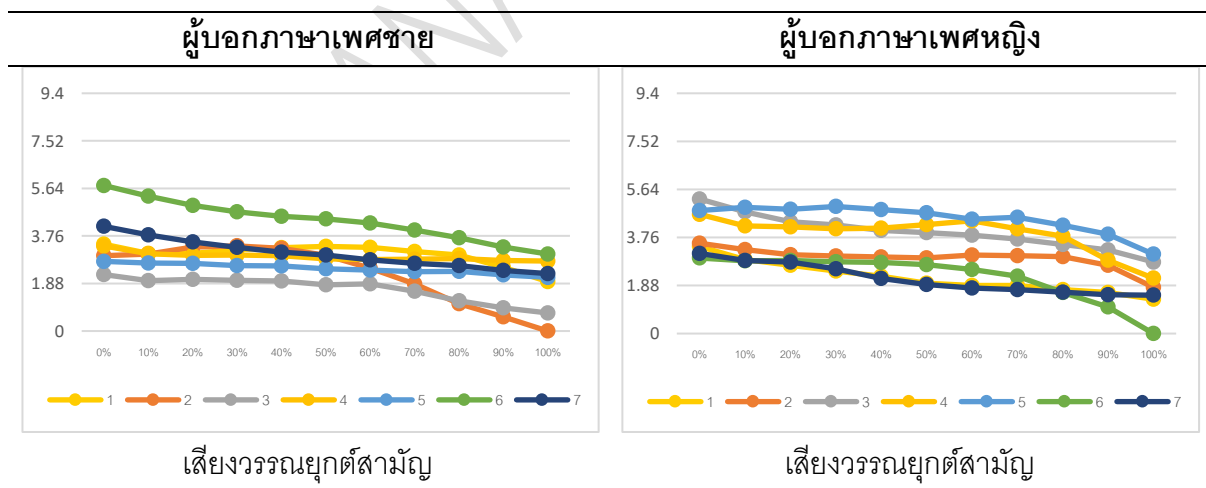
ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัยเป็น 3 ประเด็น ได้แก่ สัมพันธภาพของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลา พิสัยค่าเซมิโตนของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลา และการเปรียบเทียบสัมพันธภาพของเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลาของผู้บอกภาษาเพศชายและเพศหญิงกับภาษาไทยมาตรฐาน

1. สัมพันธภาพของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลา

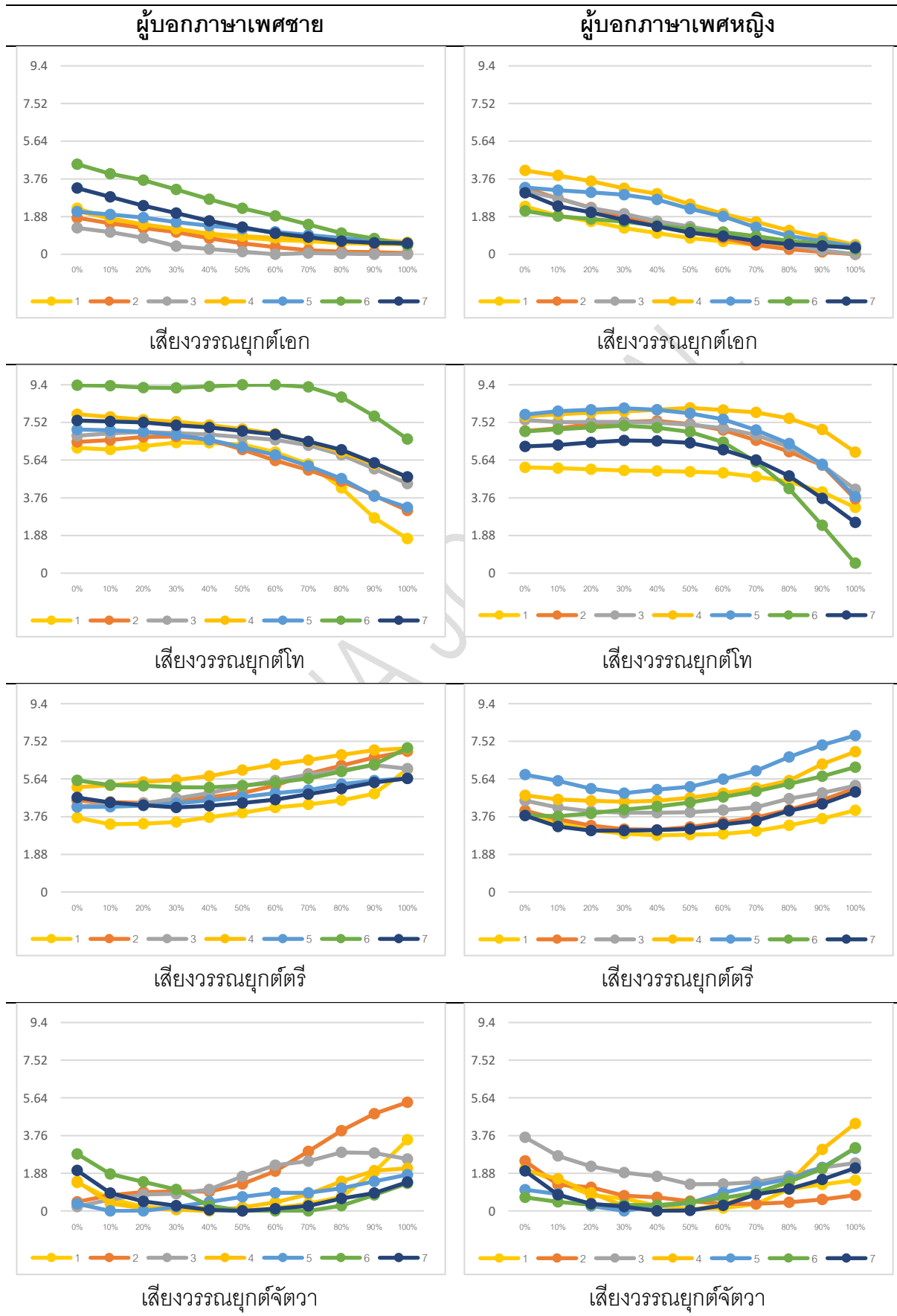
เสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลา มี 5 หน่วยเสียง เช่นเดียวกับภาษาไทยมาตรฐาน เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลโดยการนำค่าความถี่มูลฐานแปลงเป็นค่าเซมิโตนและแสดงผลในรูปแบบกราฟเส้น สามารถอธิบายสัมพันธภาพของเสียงวรรณยุกต์จากผู้บอกภาษาทั้ง 14 คน โดยเปรียบเทียบภายในเสียงวรรณยุกต์เดียวกัน จำแนกเป็นเพศชายและเพศหญิง ดังนี้

ค่าเซมิโตนของเสียงวรรณยุกต์อยู่ในช่วง 0.00 – 9.40 เซมิโตน เมื่อแบ่งค่าเซมิโตนเป็น 5 ช่วง แต่ละช่วงจึงมีค่า 1.88 เซมิโตน สามารถแบ่งช่วงระดับเสียงวรรณยุกต์ได้ดังนี้ ระดับเสียงต่ำ = 0.00 – 1.88 ระดับเสียงกลางค่อนข้างต่ำ = 1.88 – 3.76 ระดับเสียงกลาง = 3.76 – 5.64 ระดับเสียงกลางค่อนข้างสูง = 5.64 – 7.52 และระดับเสียงสูง = 7.52 – 9.40 ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 สัมพันธภาพของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลา

ตารางที่ 2 สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลา (ต่อ)

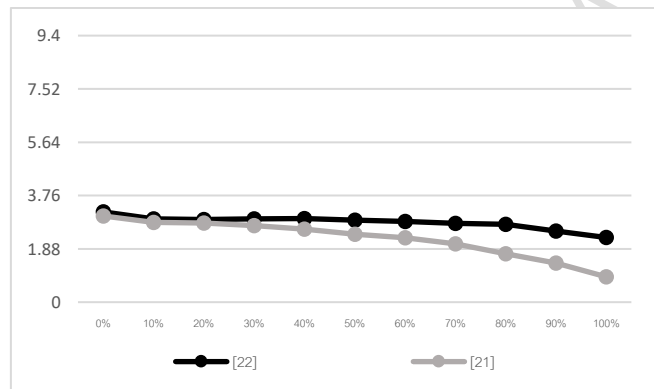

จากตาราง 2 แสดงสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาจากผู้บอกภาษาเพศชาย 7 คน และเพศหญิง 7 คน อธิบายรายละเอียด ดังนี้

1.1 เสียงวรรณยุกต์สามัญ

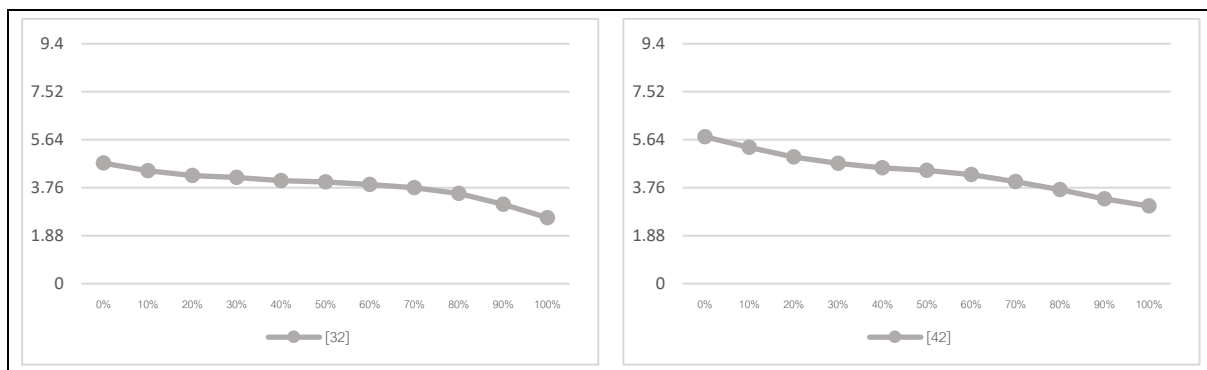
การออกเสียงวรรณยุกต์สามัญในภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลาโดยส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นระดับคือคงระดับที่ช่องระดับเสียงเดิมหรือลดระดับลงเล็กน้อยเท่านั้น โดยพบสัญลักษณ์ทั้งหมด 3 สัญลักษณ์ ได้แก่ กลางค่อนข้างต่ำระดับ กลางระดับ และกลางค่อนข้างสูงตก ดังนี้

1) สัญลักษณ์หลัก คือ สัญลักษณ์กลางค่อนข้างต่ำระดับ [22] / [21] ปรากฏในผู้บอกภาษาจำนวน 9 คน ได้แก่ ผู้บอกภาษาเพศชายคนที่ 1 ถึงคนที่ 5 และผู้บอกภาษาเพศหญิงคนที่ 1 คนที่ 2 คนที่ 6 และคนที่ 7 (ภาพที่ 1)

ภาพที่ 1 สัญลักษณ์กลางค่อนข้างต่ำระดับ [22] / [21]

2) สัญลักษณ์ย่อย ประกอบด้วย สัญลักษณ์กลางระดับ [32] ปรากฏในผู้บอกภาษาจำนวน 4 คน ได้แก่ ผู้บอกภาษาเพศชายคนที่ 7 และผู้บอกภาษาเพศหญิงคนที่ 3 ถึงคนที่ 5 และสัญลักษณ์กลางค่อนข้างสูงตก [42] ปรากฏในผู้บอกภาษาจำนวน 1 คน คือ ผู้บอกภาษาเพศชายคนที่ 6 (ภาพที่ 2)

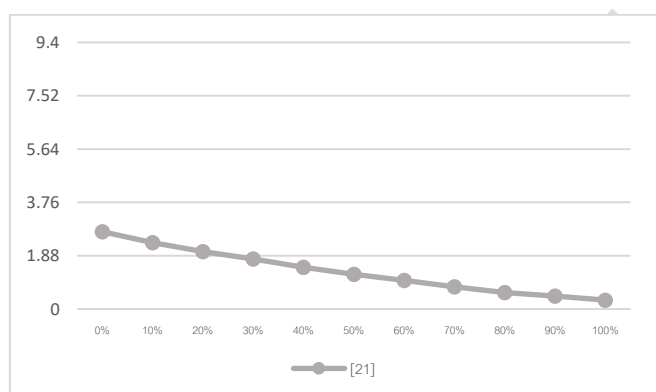

ภาพที่ 2 สัญลักษณ์ย่อยของเสียงวรรณยุกต์สามัญ

1.2 เสียงวรรณยุกต์เอก

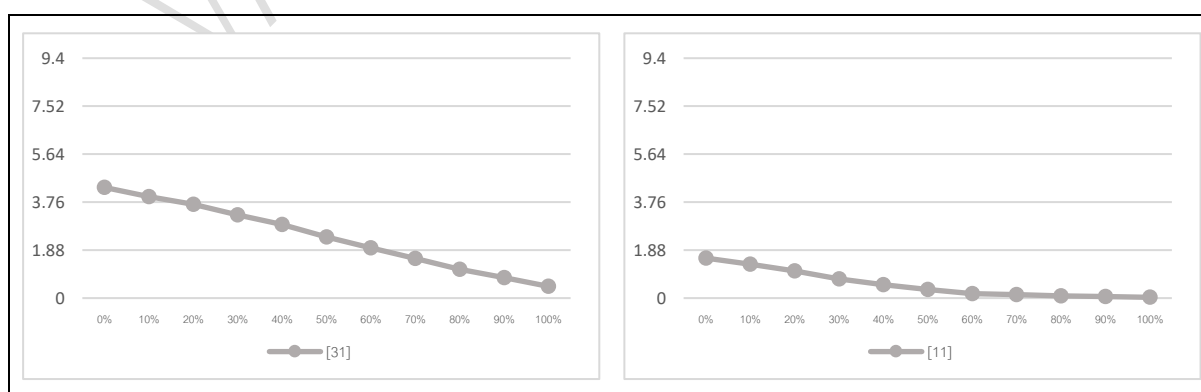
การออกเสียงวรรณยุกต์เอกในภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลาโดยส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นระดับคือคงระดับที่ช่องระดับเสียงเดิมหรือลดระดับลงเล็กน้อย และพบลักษณะตกคือลดระดับเสียงลงมากกว่า 1 ระดับ โดยพบสัทลักษณะทั้งหมด 3 สัทลักษณะ ได้แก่ กลางค่อนข้างต่ำระดับ กลางตก และต่ำระดับ ดังนี้

1) สัทลักษณะหลัก คือ สัทลักษณะกลางค่อนข้างต่ำระดับ [21] ปรากฏในผู้บอกภาษาจำนวน 10 คน ได้แก่ ผู้บอกภาษาเพศชายคนที่ 1 คนที่ 4 คนที่ 5 และคนที่ 7 และผู้บอกภาษาเพศหญิงคนที่ 1 ถึงคนที่ 3 คนที่ 5 ถึงคนที่ 7 (ภาพที่ 3)

ภาพที่ 3 สัทลักษณะกลางค่อนข้างต่ำระดับ [21]

2) สัทลักษณะย่อย ประกอบด้วย สัทลักษณะกลางตก [31] ปรากฏในผู้บอกภาษาจำนวน 2 คน ได้แก่ ผู้บอกภาษาเพศชายคนที่ 2 และคนที่ 3 และสัทลักษณะต่ำระดับ [11] ปรากฏในผู้บอกภาษาจำนวน 2 คน ได้แก่ ผู้บอกภาษาเพศชายคนที่ 6 และผู้บอกภาษาเพศหญิงคนที่ 4 (ภาพที่ 4)

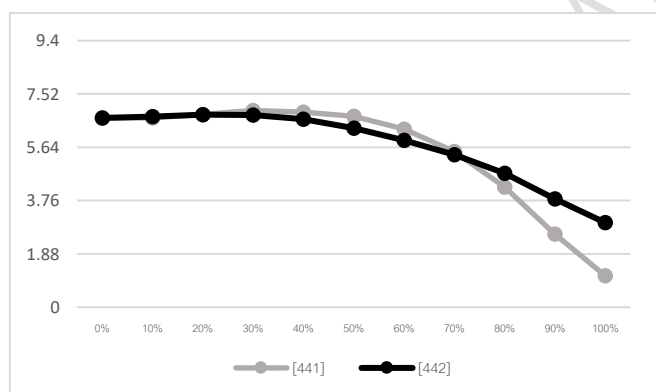

ภาพที่ 4 สัทลักษณะย่อยของเสียงวรรณยุกต์เอก

1.3 เสียงวรรณยุกต์โท

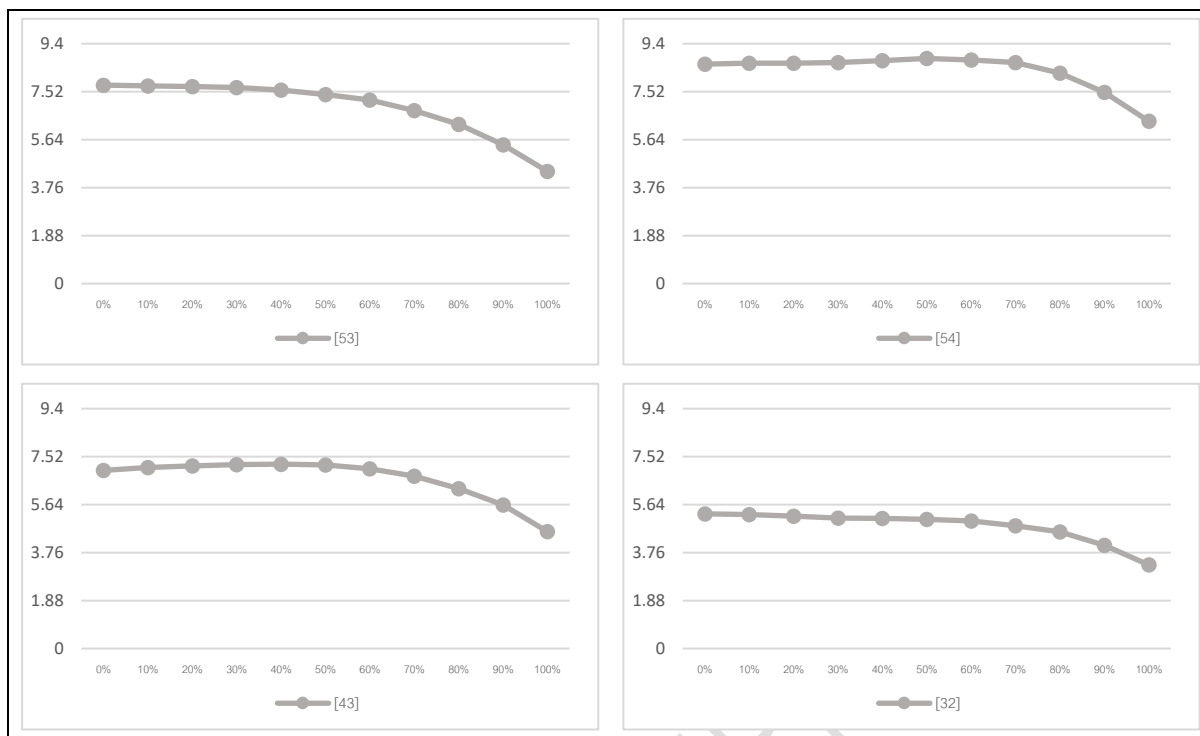
การออกเสียงวรรณยุกต์โทในภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลาโดยส่วนใหญ่มี สัทลักษณะเริ่มจากระดับเสียงสูงแล้วคงอยู่ในระดับเดิมไปจนถึงช่วงกลาง ก่อนจะลดลงสู่ระดับเสียงกลาง ระดับเสียงกลางค่อนข้างต่ำ หรือระดับเสียงต่ำ และพบลักษณะคงระดับคือลดระดับลงเล็กน้อย โดยพบ สัทลักษณะทั้งหมด 5 สัทลักษณะ ได้แก่ กลางค่อนข้างสูงระดับ-ตก สูงระดับ-ตก สูงระดับ กลางค่อนข้าง สูงระดับ และกลางระดับ ดังนี้

1) สัทลักษณะหลัก คือ สัทลักษณะกลางค่อนข้างสูงระดับ-ตก [442] / [441] ปรากฏในผู้บอก ภาษาจำนวน 5 คน ได้แก่ ผู้บอกภาษาเพศชายคนที่ 1 คนที่ 2 และคนที่ 5 และผู้บอกภาษาเพศหญิงคนที่ 6 และคนที่ 7 (ภาพที่ 5)

ภาพที่ 5 สัทลักษณะกลางค่อนข้างสูงระดับ-ตก [442] / [441]

2) สัทลักษณะย่อย ประกอบด้วย สัทลักษณะสูงระดับ-ตก [553] ปรากฏในผู้บอกภาษาจำนวน 4 คน ได้แก่ ผู้บอกภาษาเพศชายคนที่ 4 และคนที่ 7 และผู้บอกภาษาเพศหญิงคนที่ 3 และคนที่ 5 สัทลักษณะสูงระดับ [54] ปรากฏในผู้บอกภาษาจำนวน 2 คน ได้แก่ ผู้บอกภาษาเพศชายคนที่ 6 และ ผู้บอกภาษาเพศหญิงคนที่ 4 สัทลักษณะกลางค่อนข้างสูงระดับ [43] ปรากฏในผู้บอกภาษาจำนวน 2 คน ได้แก่ ผู้บอกภาษาเพศชายคนที่ 3 และ ผู้บอกภาษาเพศหญิงคนที่ 2 และสัทลักษณะกลางระดับ [32] ปรากฏในผู้บอกภาษา 1 คน คือ ผู้บอกภาษาเพศหญิงคนที่ 1 (ภาพที่ 6)

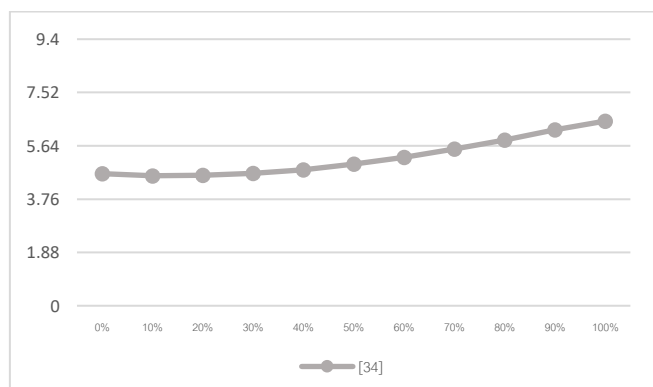

ภาพที่ 6 สัทลักษณะย่อยของเสียงวรรณยุกต์โท

1.4 เสียงวรรณยุกต์ตรี

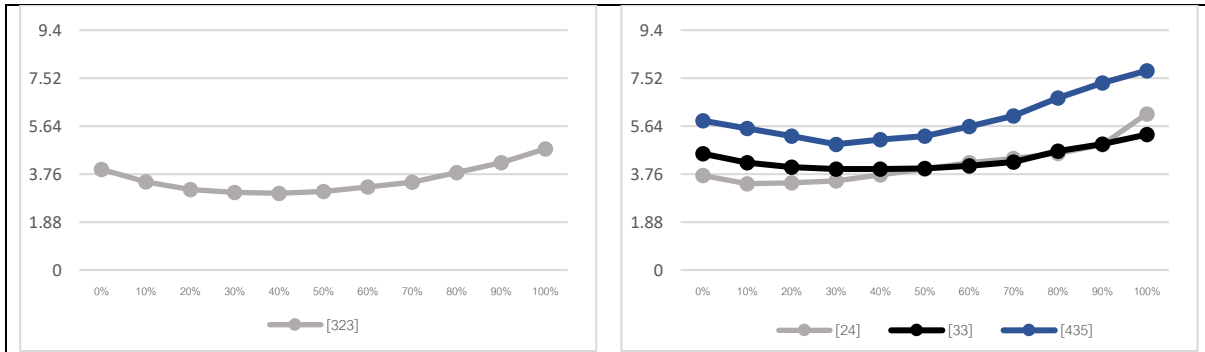
การออกเสียงวรรณยุกต์ตรีในภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลาโดยส่วนใหญ่มี สัทลักษณะเริ่มจากระดับเสียงกลางแล้วเพิ่มระดับขึ้นสู่ระดับเสียงกลางค่อนข้างสูง และระดับเสียงสูง พบสัทลักษณะทั้งหมด 4 สัทลักษณะ ได้แก่ กลางขึ้น กลางค่อนข้างต่ำขึ้น กลางระดับ และกลางค่อนข้างสูงระดับ-ขึ้น ดังนี้

1) สัทลักษณะหลัก คือ สัทลักษณะกลางขึ้น [34] ปรากฏในผู้บอกภาษาจำนวน 8 คน ได้แก่ ผู้บอกภาษาเพศชายคนที่ 2 ถึง คนที่ 7 และผู้บอกภาษาเพศหญิงคนที่ 4 และ 6 (ภาพที่ 7)

ภาพที่ 7 สัทลักษณะกลางขึ้น [34]

2) สัทลักษณะย่อย ประกอบด้วย สัทลักษณะกลางระดับ-ขึ้น [323] ปรากฏในผู้บอกภาษา 3 คน ได้แก่ ผู้บอกภาษาเพศหญิงคนที่ 1 คนที่ 2 และคนที่ 7 ส่วนสัทลักษณะกลางค่อนข้างต่ำขึ้น [24] สัทลักษณะกลางระดับ [33] และสัทลักษณะกลางค่อนข้างสูงระดับ-ขึ้น [435] ปรากฏในผู้บอกภาษาอย่างละ 1 คน คือ ผู้บอกภาษาเพศชายคนที่ 1 ผู้บอกภาษาเพศหญิงคนที่ 3 และ คนที่ 5 ตามลำดับ (ภาพที่ 8)

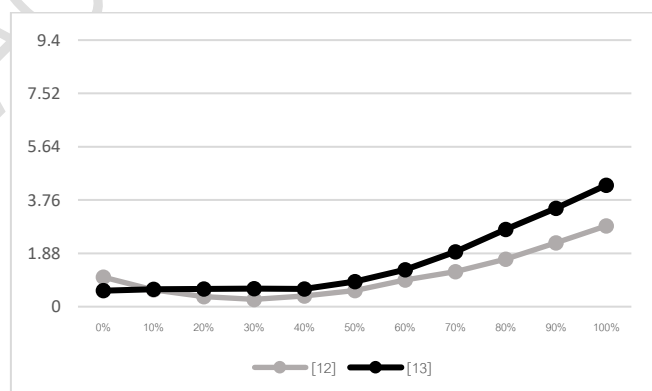

ภาพที่ 8 สัทลักษณะย่อยของเสียงวรรณยุกต์ตรี

1.5 เสียงวรรณยุกต์จัตวา

การออกเสียงวรรณยุกต์จัตวาในภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลาโดยส่วนใหญ่มีสัทลักษณะเริ่มจากระดับเสียงต่ำหรือกลางค่อนข้างต่ำแล้วเพิ่มระดับขึ้นไม่เกิน 1-2 ระดับเสียง พบสัทลักษณะทั้งหมด 4 สัทลักษณะ ได้แก่ ต่ำขึ้น กลางค่อนข้างต่ำระดับ กลางค่อนข้างต่ำระดับ-ขึ้น และต่ำระดับ ดังนี้

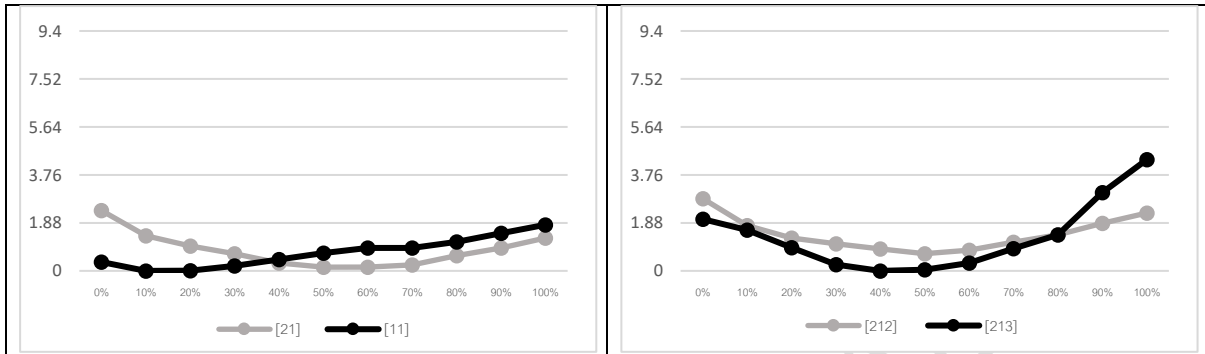
1) สัทลักษณะหลัก คือ สัทลักษณะต่ำขึ้น [12] / [13] ปรากฏในผู้บอกภาษาจำนวน 6 คน ได้แก่ ผู้บอกภาษาเพศชายคนที่ 1 ถึงคนที่ 4 และผู้บอกภาษาเพศหญิงคนที่ 5 และ 6 (ภาพที่ 9)

ภาพที่ 9 สัทลักษณะต่ำขึ้น [12] / [13]

2) สัทลักษณะย่อย ประกอบด้วย สัทลักษณะกลางค่อนข้างต่ำระดับ [21] ปรากฏในผู้บอกภาษาจำนวน 4 คน ได้แก่ ผู้บอกภาษาเพศชายคนที่ 6 และคนที่ 7 และผู้บอกภาษาเพศหญิงคนที่ 1 และ

คนที่ 2 สัทลักษณะกลางค่อนข้างต่ำระดับ-ขึ้น [212] / [213] ปรากฏในผู้บอกภาษา 3 คน ได้แก่ ผู้บอกภาษาเพศหญิงคนที่ 3 คนที่ 4 และคนที่ 7 และสัทลักษณะต่ำระดับ [11] ปรากฏในผู้บอกภาษาจำนวน 1 คน คือ ผู้บอกภาษาเพศชายคนที่ 5 (ภาพที่ 10)

ภาพที่ 10 สัทลักษณะย่อยของเสียงวรรณยุกต์จัตวา

เมื่อแสดงวิเคราะห์ข้อมูลจากกราฟเส้นที่มาจากค่าความถี่มูลฐานเป็นค่าเซมิโตนแล้ว สามารถสรุปสัทลักษณะหลักของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลาได้ว่า เสียงวรรณยุกต์สามัญ มีสัทลักษณะกลางค่อนข้างต่ำระดับ [22] / [21] เสียงวรรณยุกต์เอก มีสัทลักษณะกลางค่อนข้างต่ำระดับ [21] เสียงวรรณยุกต์โทมีสัทลักษณะกลางค่อนข้างสูงตก [42] / [41] เสียงวรรณยุกต์ตรี มีสัทลักษณะกลางขึ้น [34] และเสียงวรรณยุกต์จัตวา มีสัทลักษณะต่ำขึ้น [12] / [13]

นอกจากนี้ จากการพิจารณากราฟเส้นแสดงการขึ้นตกและสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์จะ เห็นได้ว่าการออกเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียงของผู้บอกภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลา นั้นค่อนข้างมีความคงระดับ โดยในประเด็นถัดไปผู้วิจัยจะแสดงค่าพิสัยเพื่อให้เห็นการเปลี่ยนช่วงระดับเสียงที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

2. พิสัยค่าเซมิโตนของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลา

ผู้วิจัยได้นำค่าเซมิโตนมาหาค่าพิสัยซึ่งเป็นผลต่างระหว่างจุดสูงสุดและจุดต่ำสุดที่ได้จากการออกเสียงของผู้บอกภาษาในทุกวรรณยุกต์ โดยใช้สูตรคำนวณ คือ

$$\text{พิสัย} = \text{ค่าสูงสุด} - \text{ค่าต่ำสุด}$$

เมื่อคำนวณหาพิสัยแล้ว เพื่อแสดงช่วงระดับเสียงที่เปลี่ยนแปลงไปโดยให้มีหน่วยเป็น “ช่วงระดับเสียง” ผู้วิจัยจะนำค่าเฉลี่ย 1 ช่วงที่ได้จากการแบ่งค่าเซมิโตนออกเป็น 5 ช่วง คือค่า 1.88 มาหารผลพิสัยที่ได้ในทุกเสียงวรรณยุกต์จากผู้บอกภาษาทั้ง 14 คน แสดงผลเป็นช่วงระดับเสียงได้ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 พิสัยค่าเซมิโทนของเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลา

เสียงวรรณยุกต์	ผู้บอกภาษาเพศชาย							ผู้บอกภาษาเพศหญิง						
	1	2	3	4	5	6	7	1	2	3	4	5	6	7
สามัญ	$\frac{4}{5}$	$1\frac{4}{5}$	$\frac{4}{5}$	$\frac{1}{3}$	$\frac{1}{3}$	$1\frac{4}{9}$	1	1	1	$1\frac{1}{3}$	$1\frac{1}{3}$	1	$1\frac{4}{7}$	$\frac{7}{8}$
เอก	1	1	$\frac{2}{3}$	$\frac{5}{6}$	$\frac{5}{6}$	$2\frac{1}{7}$	$1\frac{1}{2}$	$1\frac{1}{4}$	$1\frac{3}{4}$	$1\frac{2}{3}$	2	$1\frac{4}{7}$	1	$1\frac{1}{2}$
โท	$2\frac{5}{9}$	2	$1\frac{3}{8}$	$1\frac{2}{3}$	2	$1\frac{3}{7}$	$1\frac{1}{2}$	1	$1\frac{5}{9}$	$1\frac{5}{6}$	$1\frac{1}{6}$	$2\frac{1}{3}$	$3\frac{2}{3}$	$2\frac{1}{6}$
ตรี	$1\frac{1}{2}$	$1\frac{3}{8}$	1	1	$\frac{3}{4}$	1	$\frac{7}{9}$	$\frac{2}{3}$	1	$\frac{5}{7}$	$1\frac{1}{3}$	$1\frac{1}{2}$	$1\frac{1}{3}$	1
จัตวา	$1\frac{8}{9}$	$2\frac{2}{3}$	$1\frac{4}{9}$	$1\frac{1}{8}$	1	$1\frac{1}{2}$	1	1	$1\frac{1}{7}$	$1\frac{1}{4}$	$2\frac{1}{3}$	$1\frac{2}{3}$	$1\frac{1}{2}$	$1\frac{1}{7}$

จากตารางที่ 3 แสดงพิสัยที่มีหน่วยเป็นช่วงระดับเสียง ซึ่งมาจากการคำนวณพิสัยที่หารด้วย 1.88 แสดงการเปลี่ยนระดับของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียง ดังนี้

- 1) เสียงวรรณยุกต์สามัญเปลี่ยนระดับเสียงอยู่ใน $\frac{1}{3} - 1\frac{4}{5}$ ช่วงระดับเสียง ผู้บอกภาษาเพศชายเปลี่ยนแปลง $\frac{1}{3} - 1\frac{4}{5}$ ช่วงระดับเสียง และผู้บอกภาษาเพศหญิงเปลี่ยนแปลง $\frac{7}{8} - 1\frac{4}{7}$ ช่วงระดับเสียง
- 2) เสียงวรรณยุกต์เอกเปลี่ยนระดับเสียงอยู่ใน $\frac{2}{3} - 2\frac{1}{7}$ ช่วงระดับเสียง ผู้บอกภาษาเพศชายเปลี่ยนแปลง $\frac{2}{3} - 2\frac{1}{7}$ ช่วงระดับเสียง และผู้บอกภาษาเพศหญิงเปลี่ยนแปลง 1 - 2 ช่วงระดับเสียง
- 3) เสียงวรรณยุกต์โทเปลี่ยนระดับเสียงอยู่ใน 1 - $3\frac{2}{3}$ ช่วงระดับเสียง ผู้บอกภาษาเพศชายเปลี่ยนแปลง $1\frac{3}{8} - 2\frac{5}{9}$ ช่วงระดับเสียง และผู้บอกภาษาเพศหญิงเปลี่ยนแปลง 1 - $3\frac{2}{3}$ ช่วงระดับเสียง
- 4) เสียงวรรณยุกต์ตรีเปลี่ยนระดับเสียงอยู่ใน $\frac{2}{3} - 1\frac{1}{2}$ ช่วงระดับเสียง ผู้บอกภาษาเพศชายเปลี่ยนแปลง $\frac{3}{4} - 1\frac{1}{2}$ ช่วงระดับเสียง และผู้บอกภาษาเพศหญิงเปลี่ยนแปลง $\frac{2}{3} - 1\frac{1}{2}$ ช่วงระดับเสียง
- 5) เสียงวรรณยุกต์จัตวาเปลี่ยนระดับเสียงอยู่ใน 1 - $2\frac{2}{3}$ ช่วงระดับเสียง ผู้บอกภาษาเพศชายเปลี่ยนแปลง 1 - $2\frac{2}{3}$ ช่วงระดับเสียง และผู้บอกภาษาเพศหญิงเปลี่ยนแปลง 1 - $2\frac{1}{3}$ ช่วงระดับเสียง

เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่าพิสัยของค่าเซมิโทนเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลาเปลี่ยนแปลงระดับเสียงอยู่ใน $\frac{1}{3} - 3\frac{2}{3}$ ช่วงระดับเสียง โดยที่เสียงวรรณยุกต์สามัญของผู้บอกภาษาเพศชายเปลี่ยนแปลงช่วงระดับเสียงหรือมีพิสัยแคบที่สุดคือ $\frac{1}{3}$ ช่วงระดับเสียง และช่วงระดับเสียงโทของผู้บอกภาษาเพศหญิงเปลี่ยนแปลงระดับเสียงหรือมีพิสัยกว้างที่สุดคือ $3\frac{2}{3}$ ช่วงระดับเสียง และผู้วิจัยจะเปรียบเทียบช่วงพิสัยที่ได้กับช่วงพิสัยของเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานเป็นลำดับถัดไป

3. การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลาเพศชายและเพศหญิงกับภาษาไทยมาตรฐาน

ผู้วิจัยนำเสนอการเปรียบเทียบ 2 ส่วน คือ ส่วนของการเปรียบเทียบสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลาระหว่างเพศชายและเพศหญิงกับภาษาไทย

มาตรฐานและเปรียบเทียบพิสัยของค่าเฉลี่ยโทนของเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลาและค่าพิสัยของค่าเฉลี่ยเฉลี่ยโทนของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐาน ดังนี้

การเปรียบเทียบสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ของภาษาทั้ง 2 กลุ่ม ผู้วิจัยนำข้อมูลของเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลาเทียบกับภาษาไทยมาตรฐานที่อ้างอิงจากงานวิจัยของ ธีระพันธ์ ล.ทองคำ (2554) เรื่องเสียงภาษาไทย : การศึกษาทางกลศาสตร์ ซึ่งเป็นสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยในคำพูดเดี่ยว 5 หน่วยเสียง ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์สามัญ [42] เสียงวรรณยุกต์เอก [31] เสียงวรรณยุกต์โท [551] เสียงวรรณยุกต์ตรี [434] และเสียงวรรณยุกต์จัตวา [315] ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบสัทลักษณะระหว่างผู้บอกภาษาเพศชายและเพศหญิง

เสียงวรรณยุกต์ ภาษาไทยมาตรฐาน	เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลา			
	ผู้บอกภาษาเพศชาย		ผู้บอกภาษาเพศหญิง	
	สัทลักษณะ	จำนวน (คน)	สัทลักษณะ	จำนวน (คน)
สามัญ [42]	[21] / [22]	5	[21]	4
	[32]	1	[32]	3
	[42]	1	-	-
เอก [31]	[21]	4	[21]	6
	[11]	2	[31]	1
	[31]	1	-	-
โท [551]	[442] / [441]	3	[442] / [441]	2
	[553]	2	[553]	2
	[54]	1	[54]	1
	[43]	1	[43]	1
	-	-	[32]	1
ตรี [434]	[34]	6	[323]	3
	[24]	1	[34]	2
	-	-	[33]	1
	-	-	[435]	1
จัตวา [315]	[12] / [13]	4	[212] / [213]	3
	[21]	2	[21]	2
	[11]	1	[12]	2

จากตารางที่ 4 แสดงการเปรียบเทียบสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐาน สำเนียงใต้จังหวัดสงขลาของผู้บอกภาษาเพศชายและเพศหญิงกับภาษาไทยมาตรฐาน 5 หน่วยเสียง อธิบายได้ดังนี้

เสียงวรรณยุกต์สามัญในภาษาไทยมาตรฐาน มีสัทลักษณะกลางค่อนข้างสูงตก [42] พบผู้บอกภาษาเพศชายออกเสียงใกล้เคียงเพียง 1 คน มีสัทลักษณะกลางค่อนข้างสูงตกเช่นเดียวกัน ส่วนผู้บอกภาษาอีก 13 คน มีสัทลักษณะแบบระดับ คือ กลางระดับ และกลางค่อนข้างต่ำระดับ

เสียงวรรณยุกต์เอกในภาษาไทยมาตรฐาน มีสัทลักษณะกลางตก [31] พบผู้บอกภาษาเพศชาย 1 คนและเพศหญิง 1 คน ที่มีสัทลักษณะกลางตกเช่นเดียวกัน ส่วนผู้บอกภาษาอีก 12 คน ออกเสียงโดยมีสัทลักษณะแบบระดับ คือ ต่ำระดับ และ กลางค่อนข้างต่ำระดับ ซึ่งใกล้เคียงวรรณยุกต์สามัญ

เสียงวรรณยุกต์โทในภาษาไทยมาตรฐาน มีสัทลักษณะสูงระดับ-ตก [551] พบการออกเสียง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 กลุ่มที่ออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาไทยมาตรฐาน เป็นผู้บอกภาษาเพศชาย 5 คน และเพศหญิง 4 คน เริ่มต้นที่เสียงสูงหรือกลางค่อนข้างสูง คงระดับไว้ในลักษณะใกล้เคียงกับภาษาไทยมาตรฐาน แล้วลดระดับเสียงลงประมาณ 2 ระดับเท่านั้น โดยมีสัทลักษณะสูงระดับ-ตก และกลางค่อนข้างสูงระดับ-ตก และกลุ่มที่ 2 กลุ่มที่ออกเสียงแบบคงระดับ เป็นผู้บอกภาษาเพศชาย 2 คน และเพศหญิง 3 คน ออกเสียงในลักษณะที่ลดระดับเสียงลงจากช่วงเริ่มต้นเพียงเล็กน้อย เป็นสัทลักษณะสูงระดับ กลางค่อนข้างสูงระดับ และกลางระดับ

เสียงวรรณยุกต์ตรีในภาษาไทยมาตรฐาน มีสัทลักษณะกลางค่อนข้างสูงระดับ-ขึ้น [434] พบการออกเสียงแบบเปลี่ยนระดับ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 กลุ่มที่ออกเสียงเปลี่ยนระดับใกล้เคียงกับภาษาไทยมาตรฐาน เป็นผู้บอกภาษาเพศหญิง 4 คน เริ่มต้นการออกเสียงที่ระดับเสียงกลางหรือกลางค่อนข้างสูง ลดระดับเสียงเล็กน้อยในช่วงกลางแล้วค่อยเพิ่มระดับเสียงขึ้น 1-2 ระดับในช่วงท้าย เป็นสัทลักษณะกลางค่อนข้างสูงระดับ-ขึ้น และกลางระดับขึ้น และกลุ่มที่ 2 กลุ่มที่ออกเสียงเลื่อนระดับขึ้นเล็กน้อยภายใน 1 ช่วงระดับเสียง เป็นผู้บอกภาษาเพศชาย 6 คน และผู้บอกภาษาเพศหญิง 3 คน ซึ่งออกเสียงโดยเริ่มต้นในระดับเสียงกลางแล้วเลื่อนระดับเสียงเพิ่มขึ้นในระดับเสียงกลางหรือระดับเสียงกลางค่อนข้างสูง ซึ่งผู้บอกภาษาพิจารณาให้เป็นการออกเสียงแบบระดับ ส่วนผู้บอกภาษาเพศชายอีก 1 คน ออกเสียงเปลี่ยนระดับ มีสัทลักษณะกลางค่อนข้างต่ำขึ้น

เสียงวรรณยุกต์จัตวาในภาษาไทยมาตรฐาน มีสัทลักษณะกลางตก-ขึ้น [315] พบว่าผู้บอกภาษาทุกคนเริ่มต้นในระดับเสียงที่ต่ำกว่าภาษาไทยมาตรฐานทั้งหมด โดยออกเสียงแบบระดับ 11 คน ซึ่งมีสัทลักษณะแบบกลางค่อนข้างต่ำระดับ ต่ำระดับ และต่ำขึ้น ซึ่งเลื่อนระดับขึ้นเล็กน้อย และมีผู้บอกภาษาที่ออกเสียงแบบเปลี่ยนระดับใกล้เคียงกับภาษาไทยมาตรฐาน เป็นผู้บอกภาษาเพศหญิง 3 คน โดยเริ่มต้นออกเสียงที่ระดับเสียงกลางค่อนข้างต่ำ ลดระดับเสียงลงแล้วค่อยเพิ่มระดับเสียงขึ้นในช่วงท้ายประมาณ 2-3 ระดับเสียง

จากการพิจารณาสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 2 กลุ่มแล้ว พบว่ามีผู้บอกภาษาเพียง 3 คน เท่านั้นที่มีสัญลักษณ์ตรงกับภาษาไทยมาตรฐาน ผู้วิจัยจึงพิจารณาในขั้นต่อมาด้วยลักษณะของการคงระดับ-เปลี่ยนระดับเสียงวรรณยุกต์ ผลปรากฏว่าในเสียงวรรณยุกต์โท ผู้บอกภาษาทั้ง 2 เพศออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาไทยมาตรฐานในจำนวนใกล้เคียงกันโดยเป็นผู้บอกภาษาเพศชาย 5 คน และผู้บอกภาษาเพศหญิง 4 คน ในเสียงวรรณยุกต์ตรีพบว่าผู้บอกภาษาเพศหญิง 4 คน ออกเสียงเปลี่ยนระดับใกล้เคียงกับภาษาไทยมาตรฐาน และในเสียงวรรณยุกต์จัตวาพบว่าผู้บอกภาษาเพศหญิง 3 คน ออกเสียงเปลี่ยนระดับใกล้เคียงกับภาษาไทยมาตรฐาน ส่วนผู้บอกภาษาที่ออกเสียงวรรณยุกต์อื่น ๆ ที่เหลือโดยส่วนใหญ่ออกเสียงวรรณยุกต์แบบระดับ

ส่วนต่อมาเป็นการเปรียบเทียบพิสัย ผู้วิจัยอ้างอิงข้อมูลเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐาน จากงานวิจัยของ ธีระพันธ์ ล.ทองคำ (2554) เรื่องเสียงภาษาไทย : การศึกษาทางกลศาสตร์ และนำมาคำนวณหาค่าพิสัยของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียง ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์สามัญ $1\frac{5}{6}$ ช่วงระดับเสียง เสียงวรรณยุกต์เอก $2\frac{3}{5}$ ช่วงระดับเสียง เสียงวรรณยุกต์โท $4\frac{1}{3}$ ช่วงระดับเสียง เสียงวรรณยุกต์ตรี $1\frac{1}{3}$ ช่วงระดับเสียง และเสียงวรรณยุกต์จัตวา 5 ช่วงระดับเสียง เมื่อนำมาพิจารณาเปรียบเทียบพิสัยของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 2 กลุ่ม แสดงดังตารางที่ 5 ดังนี้

ตารางที่ 5 พิสัยของเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลาและภาษาไทยมาตรฐาน

เสียงวรรณยุกต์	ช่วงระดับเสียง		
	ภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลา		ภาษาไทยมาตรฐาน
	เพศชาย	เพศหญิง	
สามัญ	$1\frac{1}{3} - 1\frac{4}{5}$	$7\frac{7}{8} - 1\frac{4}{7}$	$1\frac{5}{6}$
เอก	$2\frac{2}{3} - 2\frac{1}{7}$	1 - 2	$2\frac{3}{5}$
โท	$1\frac{3}{8} - 2\frac{5}{9}$	1 - $3\frac{2}{3}$	$4\frac{1}{3}$
ตรี	$3\frac{3}{4} - 1\frac{1}{2}$	$2\frac{2}{3} - 1\frac{1}{2}$	$1\frac{1}{3}$
จัตวา	1 - $2\frac{2}{3}$	1 - $2\frac{1}{3}$	5
ช่วงระดับเสียง (รวม)	$1\frac{1}{3} - 3\frac{2}{3}$		$1\frac{1}{3} - 5$

จากตารางที่ 5 แสดงพิสัยของเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลามีค่า $1\frac{1}{3} - 3\frac{2}{3}$ ช่วงระดับเสียง และภาษาไทยมาตรฐานมีค่า $1\frac{1}{3} - 5$ ช่วงระดับเสียง ซึ่งโดยภาพรวมพบว่าช่วงพิสัยของภาษาไทยมาตรฐานกว้างกว่า ในการพิจารณาพิสัยของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียง ผู้วิจัยจะพิจารณาข้อมูลของผู้บอกภาษาทั้ง 14 คน (ตารางที่ 3) โดยพิจารณาจากช่วงเสียงที่ใกล้เคียงทีละ 1 ช่วงระดับเสียง ดังนี้

เสียงวรรณยุกต์สามัญในภาษาไทยมาตรฐานมีค่า $1\frac{5}{6}$ ช่วงระดับเสียง เมื่อพิจารณาจากผู้บอกภาษาที่มีช่วงระดับเสียงตั้งแต่ 1 ช่วงขึ้นไป พบผู้บอกภาษาที่มีช่วงระดับเสียงใกล้เคียง 9 คน เป็นผู้บอกภาษาเพศชาย 3 คน และผู้บอกภาษาเพศหญิง 6 คน

เสียงวรรณยุกต์เอกในภาษาไทยมาตรฐานมีค่า $2\frac{3}{5}$ ช่วงระดับเสียง เมื่อพิจารณาจากผู้บอกภาษาที่มีช่วงระดับเสียงตั้งแต่ 2 ช่วงขึ้นไป พบผู้บอกภาษาที่มีช่วงระดับเสียงใกล้เคียง 2 คน เป็นผู้บอกภาษาเพศชาย 1 คน และผู้บอกภาษาเพศหญิง 1 คน

เสียงวรรณยุกต์โทในภาษาไทยมาตรฐานมีค่า $4\frac{1}{3}$ ช่วงระดับเสียง เมื่อพิจารณาจากผู้บอกภาษาที่มีช่วงระดับเสียงตั้งแต่ 4 ช่วงขึ้นไป ไม่พบผู้บอกภาษาที่มีช่วงระดับเสียงใกล้เคียง พบเพียงผู้บอกภาษาที่มีช่วงระดับเสียงมากกว่า 3 ช่วงขึ้นไป เป็นผู้บอกภาษาเพศหญิง 1 คน มีค่า $3\frac{2}{3}$ ช่วงระดับเสียง

เสียงวรรณยุกต์ตรีในภาษาไทยมาตรฐานมีค่า $1\frac{1}{3}$ ช่วงระดับเสียง เมื่อพิจารณาจากผู้บอกภาษาที่มีช่วงระดับเสียงตั้งแต่ 1 ช่วงขึ้นไป พบผู้บอกภาษาที่มีช่วงระดับเสียงใกล้เคียง 10 คน เป็นผู้บอกภาษาเพศชาย 5 คน และผู้บอกภาษาเพศหญิง 5 คน

เสียงวรรณยุกต์จัตวาในภาษาไทยมาตรฐานมีค่า 5 ช่วงระดับเสียง ซึ่งเป็นช่วงระดับเสียงที่กว้างที่สุด เมื่อพิจารณาแล้วไม่พบผู้บอกภาษาที่มีช่วงระดับเสียงใกล้เคียง เนื่องจากทั้งผู้บอกภาษาเพศชายเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงระดับเสียงอยู่ใน $1 - 2\frac{2}{3}$ ช่วงระดับเสียงเท่านั้น

เมื่อพิจารณาค่าพิสัยหรือช่วงการเปลี่ยนแปลงระดับเสียงทั้งหมดแล้วพบว่า มีเพียงเสียงวรรณยุกต์สามัญเท่านั้นที่พบว่าผู้บอกภาษาเพศหญิงมีช่วงระดับเสียงใกล้เคียงกว่าเพศชาย ส่วนการเปลี่ยนแปลงระดับเสียงวรรณยุกต์เอก เสียงวรรณยุกต์โท และเสียงวรรณยุกต์ตรี ของผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงอยู่ในช่วงระดับเสียงที่ค่อนข้างใกล้เคียงกัน และไม่มีผู้บอกภาษาเพศใดที่มีช่วงระดับเสียงใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์จัตวา โดยในการศึกษาครั้งนี้พบว่าเสียงวรรณยุกต์มีช่วงพิสัยกว้างที่สุดในขณะที่เสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐาน เสียงวรรณยุกต์จัตวามีช่วงพิสัยที่กว้างที่สุด

สรุปผลและอภิปรายผล

ผลการศึกษาเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดสงขลา เมื่อพิจารณาลักษณะเทียบกับภาษาไทยมาตรฐาน (ธีระพันธ์ ล.ทองคำ, 2554) พบว่ามีผู้บอกภาษาที่มีลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ใกล้เคียงกับภาษาไทยมาตรฐาน 3 คน ในเสียงวรรณยุกต์สามัญ (1 คน) และเสียง

วรรณยุกต์เอก 2 คน และเป็นเพียงสัญลักษณ์ย่อยเท่านั้น ซึ่งเป็นผลที่ตรงข้ามกับการศึกษาเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานจากผู้ออกภาษาที่อาศัยในจังหวัดภูเก็ต (Kamalanavin, 2005) ที่ว่าเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้จังหวัดภูเก็ตไม่ต่างไปจากภาษาไทยมาตรฐาน ผู้วิจัยจึงพิจารณาในประเด็นของลักษณะการออกเสียงวรรณยุกต์แบบคงระดับ-เปลี่ยนระดับ พบว่าผู้ออกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงออกเสียงวรรณยุกต์โทใกล้เคียงกับภาษาไทยมาตรฐานที่สุด สอดคล้องกับผลการศึกษาเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานของชาวสุโขทัย-ลกในในกลุ่มผู้ออกภาษาที่ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เป็นภาษาแม่ของ เฉลิมชัย สงศรี (2544) ที่พบว่าคนไทยถิ่นใต้ในสุโขทัย-ลก ออกเสียงวรรณยุกต์โทใกล้เคียงกับภาษาไทยมาตรฐานที่สุด ในลักษณะเสียงสูงระดับ-ตกตอนท้าย ซึ่งเป็นลักษณะที่ใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์โทในผลการศึกษานี้ด้วย แต่ในงานนี้จะพบทั้งเสียงสูงระดับ-ตก และกลางค่อนข้างสูงระดับ-ตก อีกทั้งยังพบว่ายังมีแนวโน้มการออกเสียงวรรณยุกต์ทุกเสียงที่เริ่มต้นในระดับเสียงที่ต่ำกว่าเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานเช่นเดียวกัน ในขณะที่ภาพรวมของการศึกษาครั้งนี้มีแนวโน้มที่ตรงข้ามจากผลการศึกษาของ ตามใจ อวิรุทธิโยธิน (2553) ในทุกเสียงวรรณยุกต์ เนื่องมาจากการเก็บข้อมูลเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานใหม่และพบว่าคนกรุงเทพฯมีแนวโน้มออกเสียงรูปแบบใหม่ (new form) จึงทำให้สัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานเปลี่ยนแปลงไป ในขณะที่คนพัทลุงออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานแบบเก่า (old form) ซึ่งใกล้เคียงกับภาษาไทยมาตรฐานแบบเดิม จึงทำให้ผลการเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์จากทั้ง 2 งานค่อนข้างแตกต่างกันและทำให้ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการเก็บข้อมูลเสียงที่มีความเป็นปัจจุบันเพิ่มมากขึ้น มีวิธีการวิเคราะห์ที่ละเอียดยิ่งขึ้นด้วยเพื่อให้ได้ผลของการเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ที่ชัดเจนและมีคุณภาพยิ่งขึ้น

ประเด็นต่อมา คือ ผลการศึกษาจากปัจจัยทางเพศพบว่าผู้ออกภาษาเพศหญิงออกเสียงเปลี่ยนระดับใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์ตรีและเสียงวรรณยุกต์จัตวาในภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าเพศชาย โดยมีการเปลี่ยนระดับการออกเสียงตั้งแต่ช่วงเริ่มต้นไปจนถึงช่วงท้ายของการออกเสียงในระดับเสียงใกล้เคียงกัน และมีทิศทางเดียวกัน แม้ว่าการออกเสียงของผู้ออกภาษาเพศหญิงมีการแปรเสียงมากกว่าเพศชายซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานของคนไทย คนแต่จิวและคนซิกข์ ของ วิไลลักษณ์ จุฬาราชวงศ์ (2543) แต่ภาพรวมของการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยทางเพศให้ผลที่ตรงข้ามกัน กล่าวคือ ในงานของวิไลลักษณ์ผู้ออกภาษาเพศชายออกเสียงใกล้เคียงภาษาไทยมาตรฐานมากกว่า ในขณะที่งานนี้เป็นผู้ออกภาษาเพศหญิงที่ออกเสียงวรรณยุกต์ใกล้เคียงมากกว่า ในเสียงวรรณยุกต์ตรีและจัตวา ซึ่งมีลักษณะแบบเปลี่ยนระดับที่ใกล้เคียงและมีทิศทางเดียวกับภาษาไทยมาตรฐาน แสดงให้เห็นถึงการพยายามออกเสียงวรรณยุกต์ให้ใกล้เคียงกับภาษาไทยมาตรฐานโดยเสียงอิทธิพลของภาษาแม่ โดยผู้วิจัยสังเกตว่าผู้ออกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงมีกิจกรรมการพบปะเข้าสังคมและประกอบอาชีพค่อนข้างใกล้เคียงกัน อยู่ในแวดวงสังคมเดียวกันแต่เพศหญิงจะพยายามใช้ภาษาไทยมาตรฐานสื่อสารมากกว่าแม้เป็นเพียงการสื่อสารในชีวิตประจำวันทั่วไปก็ตาม เช่น การพูดถึงบุคคลสาธารณะ นักแสดง

นักการเมือง หรือชื่อสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่ได้อยู่ในท้องถิ่นของตน ผู้บอกภาษาเทศาภิบาลก็จะสลับมาใช้ภาษาไทยมาตรฐานในการพูดถึง ขณะที่เพศชายใช้ภาษาแม่เป็นส่วนใหญ่วิเคราะห์เรื่องทั่วไป แต่จะใช้ภาษาไทยมาตรฐานเฉพาะช่วงเวลาที่ต้องติดต่อกับหน่วยงานราชการ สอดคล้องกับ กันทินันท์ เพ็ญสุพรรณ (2557) ที่ว่าผู้บอกภาษาเทศาภิบาลสามารถออกเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับได้ดีกว่าเพศชายในบางเสียงวรรณยุกต์ ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์โทพยางค์ตาย สระเสียงยาว และเสียงวรรณยุกต์ตรีทั้งพยางค์เป็นและพยางค์ตาย แสดงถึงความตั้งใจที่จะออกเสียงให้ผิดน้อยและใกล้เคียงกับภาษาไทยมาตรฐานที่สุด ทั้งยังใช้ภาษาอย่างประณีตเพื่อให้ได้รับการยอมรับทางสังคม สอดคล้องกับคำกล่าวของ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2545) ที่ว่าการใช้ภาษาของเทศาภิบาลให้ความสำคัญกับความเป็นมาตรฐานหรือเคร่งครัดในการใช้ภาษาที่มีศักดิ์ศรีมากกว่าเพศชาย

ในส่วนพิสัยของการเปลี่ยนแปลงระดับเสียงของทุกเสียงวรรณยุกต์ สังเกตว่ามีการเปลี่ยนระดับเสียงค่อนข้างแคบกว่าเมื่อเทียบกับภาษาไทยมาตรฐาน โดยที่เสียงวรรณยุกต์สามัญ จาก [42] เป็น [32] เสียงวรรณยุกต์เอก จาก [31] เป็น [21] เสียงวรรณยุกต์โท จาก [551] เป็น [442] และเสียงวรรณยุกต์จัตวา จาก [315] เป็น [212] ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงอยู่ในช่วง $\frac{1}{3}$ - $3\frac{2}{3}$ ช่วงระดับเสียง ในขณะที่ภาษาไทยมาตรฐานเปลี่ยนแปลงอยู่ในช่วง $1\frac{1}{3}$ - 5 ช่วงระดับเสียง สอดคล้องกับ ผลการศึกษาเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยโดยผู้พูดภาษามลายูในจังหวัดปัตตานี ของ ณัฐพงษ์ วงษ์อำไพ (2552) ที่ว่าพิสัยของเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานกว้างกว่าภาษาไทยที่พูดโดยผู้บอกภาษาที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาแม่ทุกวรรณยุกต์ แต่ในงานนี้ยกเว้นเสียงวรรณยุกต์ตรีที่มีพิสัยกว้างกว่าภาษาไทยมาตรฐานเล็กน้อย $\frac{1}{6}$ ช่วงระดับเสียงเท่านั้น โดยเมื่อพิจารณาพร้อมกับระบบเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นใต้ อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา (รัฐภาภรณ์ ผลยะฤทธิ, 2558) โดยมีเสียงวรรณยุกต์ 7 หน่วยเสียง ได้แก่ วรรณยุกต์ที่ 1 [453] / [45] วรรณยุกต์ที่ 2 [342] / [34] วรรณยุกต์ที่ 3 [332] วรรณยุกต์ที่ 4 [22] วรรณยุกต์ที่ 5 [44] วรรณยุกต์ที่ 6 [33] และ วรรณยุกต์ที่ 7 [21] ซึ่งแสดงให้เห็นพิสัยการเปลี่ยนระดับเสียงวรรณยุกต์ไม่เกิน 2 ช่วงระดับเสียงเท่านั้น ดังนั้น อิทธิพลจากภาษาไทยถิ่นใต้ อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา ในส่วนนี้สามารถส่งผลกระทบต่อออกเสียงโดยเปลี่ยนช่วงระดับเสียงได้แคบกว่าภาษาไทยมาตรฐานได้ สอดคล้องกับผลการศึกษาในประเด็นเรื่องค่าพิสัยหรือช่วงการเปลี่ยนแปลงระดับเสียงของระบบเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นใต้ ของ ตามใจ อวิรุทธิโยธิน (2553) ที่ว่าภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพัทลุงมีการเปลี่ยนแปลงค่า $\frac{1}{2}$ - 2 ช่วงระดับเสียงซึ่งใกล้เคียงกันกับภาษาไทยถิ่นใต้ อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา จึงมีส่วนทำให้สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้ที่ได้แตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐานด้วยข้อจำกัดในเรื่องพิสัย

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้ที่มีสัทลักษณะไม่ตรงกับภาษาไทยมาตรฐานแต่ปรากฏอยู่ในระบบเสียงภาษาถิ่นระโนด เช่น เสียงวรรณยุกต์สามัญและเสียงวรรณยุกต์เอกซึ่งในภาษาไทยมาตรฐานมีสัทลักษณะเป็น [42] และ [31] ตามลำดับ แต่ผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงออกเสียงโดยปรากฏสัทลักษณะหลักเป็น [21] ซึ่งตรงกับเสียงวรรณยุกต์ที่ 7 ใน

ระบบเสียงวรรณยุกต์ถิ่นระโนดมากกว่าจำนวนครั้งหนึ่งของผู้บอกภาษาทั้งหมด หรือเสียงวรรณยุกต์ตรีในภาษาไทยมาตรฐานมีสัทลักษณะเป็น [434] ผู้บอกภาษาออกเสียงเป็นสัทลักษณะ [34] ซึ่งตรงกับเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ในระบบเสียงวรรณยุกต์ถิ่นระโนด ซึ่งแตกต่างตั้งแต่ระดับเสียงที่เริ่มต้นรวมไปถึงทิศทางการเปลี่ยนระดับเสียงด้วย แสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษานำลักษณะการออกเสียงที่มีอยู่ในภาษาแม่มาใช้ในการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐาน สอดคล้องกับข้อสรุปในงานของ เฉลิมชัย ส่งศรี (2544) ที่ว่าภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการเปล่งเสียงวรรณยุกต์ และทำให้เห็นความแตกต่างของเสียงวรรณยุกต์ในแต่ละกลุ่มซึ่งสอดคล้องตามระบบเสียงของภาษาแม่กลุ่มนั้น ๆ ด้วย ดังนั้นในการศึกษานี้จึงเกิดผลการศึกษาเป็นเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้ อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา

ประเด็นสุดท้ายคือภาพรวมของผลการศึกษาคั้งนี้ทั้งสัทลักษณะและพิสัยของเสียงวรรณยุกต์ที่ออกเสียงโดยผู้บอกภาษาเพศชายและเพศหญิงในช่วงอายุ 30 – 45 ปี จำนวน 14 คน ที่อาศัยในอำเภอระโนด จังหวัดสงขลา ทำให้สามารถสรุปภาพรวมได้ว่าสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ของผู้บอกภาษาทั้งหมดมีเพียงวรรณยุกต์โทที่ใกล้เคียงกับภาษาไทยมาตรฐานที่สุดและหากพิจารณาตามปัจจัยเพศพบว่าเพศหญิงออกเสียงได้อย่างประณีตและใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานในเสียงวรรณยุกต์ตรีและเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในขณะที่ผู้บอกภาษาเพศชายออกเสียงโดยมีสัทลักษณะที่ตรงกับเสียงวรรณยุกต์ในภาษาถิ่นระโนดมากกว่าเพศหญิง และผู้วิจัยสังเกตได้ว่าการที่เพศหญิงออกเสียงได้ดีกว่าเนื่องจากว่าเพศหญิงใช้ภาษาไทยมาตรฐานแม้จะเป็นการสื่อสารในชีวิตประจำวันทั่วไปก็ตาม เช่น การพูดถึงบุคคลสาธารณะ นักแสดง นักการเมือง หรือซื้อสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่ได้อยู่ในท้องถื่นของตน ดังนั้นในแง่ของการสอนการอ่านออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานของนักเรียนที่พูดภาษาไทยถิ่นใต้เป็นภาษาแม่นอกจากจะใช้ภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษากลางในการสอนแล้ว ควรใช้สื่อการสอนที่เป็นทางการ หรือสื่อที่มีการกำหนดใช้ร่วมกันทั้งประเทศ เช่น แบบเรียนภาษาไทยจากกระทรวงศึกษาธิการ อีกทั้งยังควรให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐาน ให้นักเรียนได้ฟังเสียง ฝึกออกเสียงวรรณยุกต์โดยมีทิศทางการเปลี่ยนแปลงระดับเสียงที่ถูกต้อง และเน้นใช้ภาษาไทยมาตรฐานเป็นหลักในการสื่อสารจากทั้งครูและนักเรียนเพื่อให้นักเรียนได้รับรู้และใช้ภาษาไทยมาตรฐานอย่างสม่ำเสมอในชีวิตประจำวันและออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานได้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. การศึกษาเสียงวรรณยุกต์ ต้องกำหนดช่วงระดับเสียง 5 ช่องให้ครอบคลุมกับทุกชุดข้อมูลของเสียงวรรณยุกต์ เนื่องจากค่าสูงสุดของผู้บอกภาษาเพศชายและเพศหญิงอาจไม่เท่ากันและทำให้ค่าเฉลี่ยของแต่ละช่องคลาดเคลื่อนจนแปลผลสัทลักษณะไม่ถูกต้อง ดังนั้น เพื่อป้องกันไม่ให้ค่าสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ผิดเพี้ยนไป ในงานนี้ผู้วิจัยจึงกำหนดค่าไว้ที่ช่วง 0 – 9.4 เท่ากันทั้งหมด โดยพิจารณาค่าสูงสุดจากระดับเสียงที่สูงที่สุดจากผู้บอกภาษาทั้งหมด

2. การศึกษาเสียงภาษาไทยสำเนียงถิ่นเพื่อเปรียบเทียบกับภาษาไทยมาตรฐาน ควรเก็บข้อมูลเสียงภาษาไทยถิ่นในบริเวณที่ศึกษาให้เป็นปัจจุบันด้วย เพื่อให้สามารถวิเคราะห์ผลได้ดีกว่าหากเทียบจากการวิเคราะห์จากข้อมูลจากเอกสารอ้างอิงเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ยังพบหลายงานวิจัยที่มีการเก็บข้อมูลภาษาไทยมาตรฐานใหม่ ผู้วิจัยจึงตระหนักได้ว่าหากต้องพิจารณาเปรียบเทียบผลของงานวิจัยแต่ละเล่มอาจทำให้มีผลการเปรียบเทียบแตกต่างกันได้ เนื่องจากเทียบด้วยชุดข้อมูลของภาษาไทยมาตรฐานที่ต่างกันไปตามช่วงเวลา ดังนั้นจึงควรเก็บข้อมูลเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานในช่วงเวลาที่เป็นปัจจุบันเช่นเดียวกันเพื่อดูแนวโน้มความเปลี่ยนแปลงไปของภาษาทุกกลุ่มและเปรียบเทียบผลได้อย่างครอบคลุมและเป็นปัจจุบันที่สุด

3. การศึกษาสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ด้วยช่วงระดับเสียง 5 ช่วง พบว่าในช่วงระดับเสียงเดียวกันยังสามารถแบ่งย่อยได้เป็นระดับเสียงสูง กลาง ต่ำ เพื่อให้เห็นผลการศึกษาที่ชัดเจนยิ่งขึ้นจึงควรวิเคราะห์สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ลงลึกไปถึงระดับเสียงย่อย ๆ ในช่วงระดับเสียงนั้นด้วยโดยใช้เครื่องหมายระบุระดับเสียงสูง กลาง ต่ำ เช่น 3'2 หมายถึง ระดับเสียงที่เริ่มด้วยระดับเสียงกลางที่ค่อนข้างไปเกือบเข้าช่วงระดับเสียงกลางค่อนข้างสูงแล้วค่อยตกลงมาที่ช่วงระดับเสียงกลางค่อนข้างต่ำ เป็นต้น

รายการอ้างอิง

- กมลทิพย์ ห่อเพชร. (2544). การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเดา และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยทักษิณ]. Thammasat University Digital Collections. https://digital.library.tu.ac.th/tu_dc/frontend/Info/item/dc:85127
- กันตินันท์ เพ็ญสุพรรณ. (2557). การศึกษาเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่พูดโดยคนไทยและคนอินเดีย: กรณีศึกษาปัจจัยเพศ. วารสารภาษาและวัฒนธรรม, 33(2), 65-89.
- เฉลิมชัย ส่งศรี. (2544). การศึกษาเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานของชาวสุโขทัย-ลก [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยทักษิณ]. Thammasat University Digital Collections. https://digital.library.tu.ac.th/tu_dc/frontend/Info/item/dc:85126
- ณัฐพงษ์ วงษ์อำไพ. (2552) วรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่ออกเสียงโดยเด็กอายุ 6-7 ปี ซึ่งพูดภาษามลายูแต่เป็นภาษาแม่: การศึกษาทางกลศาสตร์และการรับรู้ [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. Chulalongkorn University Intellectual Repository. <https://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/59089>
- ตามใจ อวิรุทธิโยธิน. (2553). การศึกษาลักษณะทางกลศาสตร์ของพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้โดยเปรียบเทียบกับภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่นใต้

- [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. Chulalongkorn University Intellectual Repository. <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/18744>
- ธีระพันธ์ ล. ทองคำ. (2554). ภาษาไทยหลากหลายสำเนียง: ความรู้ที่ผู้กำหนดนโยบายและแผนภาษาของชาติควรพิจารณา. โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปาลีรัฐ ทรัพย์ปรง. (2537). การแปรของเสียง (h) ในภาษาถิ่นสงขลา เขตชุมชนเมือง ตามปัจจัยทางสังคม [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. Chulalongkorn University Intellectual Repository. <https://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/32474>
- พิมพ์ระวี เรืองวัฒน์. (2551). การแปรทางสังคมของพยัญชนะควบกล้ำ (kw) และ (khw) ในภาษาไทยถิ่นตำบลบ้านแพรง อำเภอบ้านแพรง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. Chulalongkorn University Intellectual Repository. <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/28862>
- รัชฎาภรณ์ ผละฤทธิ. (2558). การแปรเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาตามตัวแปรอายุและถิ่นที่อยู่ของผู้พูด. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิจิตรนัฏ ภาณุพงศ์. (2533). การวิเคราะห์หน่วยเสียงในระบบเสียงภาษาสงขลา. ภาษาไทย 3. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วิไลลักษณ์ จุฑาราชวงศ์. (2543). วรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่พูดโดยคนไทย คนแต่ใจ และคนซีกซ์. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. Chulalongkorn University Intellectual Repository. <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/5949>
- ศุจินันท์ จิตวิริยนนท์. (2555). การปรับค่าความถี่มูลฐานโดยการแปลงค่าเฮิร์ตซ์เป็นเซมิโทน: แนวทางการเสนอผลการวิเคราะห์วรรณยุกต์. *The Journal: Journal of the Faculty of Arts*, 2(8), 19-46.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2545). ภาษาในสังคมไทย : ความหลากหลาย การเปลี่ยนแปลง และการพัฒนา (พิมพ์ครั้งที่ 3). โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Brown, J. M. (1985). *From ancient Thai to modern dialect and other writing on historical Thai linguistics*. White Lotus.
- Chunsumvicol, B. (1993). *Relationship between the social variation of (r) in Thai and (r) in English in the speech of Bangkok Thai speakers*. [Doctoral dissertation, Chulalongkorn University].
- Gedney, W. J. (1978). *A checklist for determining tones in Tai dialects*. Chulalongkorn University.
- Kamalanavin, V. (2005). Phonetic features of standard Thai spoken by southern Thai speakers. *Journal of Liberal Arts*, 5(2), 200-240.